

Hendrik Andriessen - Miroir de Peine

Jezus' lijden vanuit het perspectief van Maria

1. Agonie au jardin

Ses compagnons endormis dans l'ombre;
Son Père au ciel et se refusant;
Un vide affreux où l'amour succombe;
Pas un oiseau dans l'arbre tremblant...

N'y a-t-il donc que Jésus qui veille
Dans la prison d'une nuit sans fin?
Qu'un abandon, le sein? Qu'une oreille
En vain tendue aux voix du matin?

Dans sa maison, la fenêtre ouverte
Sur la colline qui fut si verte
A contempler, au temps du bonheur,

La Mère aussi souffre l'agonie
Du Fils absent que son Père oublie
Et doit garder pour elle ses pleurs.

2. Flagellation

Quand j'avais peur pour vous d'une abeille,
D'un pli d'étoffe et de moins encor,
Quand voletait sur vos joues, pareilles
A l'abricot, la prune d'or.

Si l'on m'eût dit que bientôt les hommes,
Portant la main sur tant de beauté,
Déchireraient avant son été
Le fruit parfait promis à l'automne,

J'aurais caché au fond de mon sein
Le bien de Dieu qui est tout mon bien
Et j'aurais pris sur moi sa torture...

Est-ce justice que ma douleur,
Du plomb volant qui bat votre coeur
N'ait que l'écho, mais non la blessure?

3. Couronnement d'épines

Mères, mes soeurs, dites-moi quel rêve
N'aura pas fait pour son nouveau-né,
En le berçant une ronde aux lèvres,
La mère heureuse en sa pauvreté?

1. Doodsangst in de tuin

Zijn leerlingen zijn in slaap gevallen in de schaduw
Zijn Vader in de Hemel die Zich afkeert.
Een afschuwelijke leegte waaronder de liefde bezwijkt,
Geen vogel in de sidderende boom

Is er dan alleen Jezus die waakt
Gevangen in een nacht zonder einde?
Is er alleen Zijn verlatenheid? Alleen Hij die
Tevergeefs smacht naar de geluiden van de morgen?

In haar huis, het raam geopend
Naar de heuvel die zo groen was
Om te zien, in tijden van geluk.

De moeder lijdt ook van verre de doodsangst mee
Van haar Zoon, door de Vader vergeten
En moet haar verdriet voor zich houden

2. Geseling

Ooit was ik bezorgd om U vanwege een bij
Om een vouwtje in Uw kled en om nog minder.
In de tijd dat op Uw wangen,
Abrikozen gelijk, het gouden waas oplichtte.

Als men toen gezegd had dat weldra de mensen,
Hun handopheffend tegen zoveel schoonheid,
Vóór de bloei de vrucht zouden vernietigen
Die zo volmaakt beloofde te zijn in de herfst.

Dan zou ik diep in mijn binnenste hebben verborgen
de gave van God die mijn alles is,
en ik zou de kwelling op mij genomen hebben...

Is het rechtvaardig dat mijn smart
Van de striemend gesel die Uw harte treft
Slechts de echo, maar niet de wonden te verdragen krijgt?

3. Doornenkroning

Moeders, mijn zusters, zeg mij, welke droom
Zal de gelukkige moeder in haar schamelheid
Niet voor haar pasgeborene gedroomd hebben,
Hem wiegend met een wijsje op de lippen?

Si j'ai péché contre la sagesse
En couronnant votre front de fleurs,
Faut-il, mon Fils, que tant de tendresse
Vous ait valu tant de déshonneur?

O faible Prince, où sont vos conquêtes?
Un rond d'épines étreint votre tête;
Un roseau sec tremble entre vos doigts...

Je veux, du moins, sous ce pauvre règne,
Humilier mon rêve qui saigne
Et de mes maux Vous faire le Roi...

4. Portement de croix

Je veux le voir en n'être point vue;
C'est déjà trop pour lui d'une croix!
Dans cette foule, comme perdue,
Si je défaille, Ah! Soutenez-moi!

Rien qu'une femme parmi des femmes:
Il ne meurt pas pour moi, mais pour tous.
Oubliez-moi, mon Fils, et mes larmes
Couleront mieux sur eux et sur vous.

Une autre donc essuiera sa face;
Une autre donc baisera la trace
Des pieds saignants; un autre prendra

Le bois pesant de sur son épaule...
Et quant à moi, la Mère, mon rôle
Est de tomber quand Il passera.

5. Crucifixion

Avec ma pauvre plainte de mère,
Que suis-je là devant, mon Aimé?
Un Dieu qui meurt... Oui! le grand mystère!
Je vois un Fils, qui me va quitter.

Qu'aucun rayon d'en haut n'adoucisce
Une douleur que toute je veux:
A ma douleur je fais sacrifice
De la Divinité de mon Dieu.

Il voit mes pleurs et me les pardonne.
J'accepterai l'enfant qu'il me donne
A consoler dans notre maison...

Mais c'est trop peu pour tenir sa place:
Entre mes bras qui plus ne l'embrassent
Tous ses enfants, les hommes viendront.

Als ik tegen de wijsheid heb gezondigd
Door Uw hoofd met bloemen te kronen,
Moet dan, mijn Zoon, zoveel tederheid voor U
Op zoveel schande komen te staan?

Ach zwakke Prins, waar zijn Uw overwinningen?
Een doornenkrans omklemmt Uw hoofd,
Een dorre rietstengel beeft in Uw vingers ...

Laat ik maar bij zo'n schamel koningschap
Aan mijn droom die verwond is
Een bescheidener plaats geven
En U van mijn smarten de Koning ...

4. Kruisdraging

Ik wil Hem zien, en vooral niet gezien worden;
Eén kruis is al teveel voor Hem!
Als ik, als verloren in die menigte bezwijk,
Ach! Ondersteun mij dan!

Slechts een vrouw onder de vrouwen ben ik:
Hij sterft niet voor mij, maar voor ons allen.
Vergeet mij, mijn Zoon, en mijn tranen
Zullen temeer stromen om hen en om U.

Een ander zal Zijn gezicht afvegen
Een ander zal kussen het spoor
van Zijn bloedende voeten; iemand anders zal

Het zware hout van Zijn schouder afnemen
En wat mij als de moeder betreft
Mijn rol is neer te vallen wanneer Hij voorbij zal komen.

5. Kruisiging

Met mijn schamele moederklacht,
Wat betekenen ik daar, Mijn geliefde Zoon
Een God die sterft ... Ja! Het grote mysterie!
Ik zie een Zoon die van mij heengaat.

Laat van omhoog geen enkele lichtstraal
Het lijden verzachten, dat ik volledig wil dragen!
Aan mijn lijden offer ik
de goddelijkheid van mijn God

Hij ziet mijn tranen en vergeeft ze me.
Ik zal het kind ontvangen, dat Hij mij
Als troost geeft, in ons huis...

Maar het is te weinig om Zijn plaats in te nemen;
In mijn armen, die Hem niet meer omvatten
Zullen Zijn kinderen, de mensenkinderen, komen.